

Korpa Tamás

TRANZAKCIÓK VII.

a képzelet a begyulladt fogban vakációzik.

**

smaragdos gyep, zöld retorika. elszórva
benne válságrégiók, porzó fűtörzsek, -torzsák, -tönkök.
alakzatambivalenciák az ápolat
udvaron.

**

a fű foltokban sül oda a
földhöz.
a gémeskút mint biodíszlet.

**

aztán szemet tetováltatott a szemhéjára.
ha lehunyta, láthatóvá vált a jámbor duplum.
ahogy nézem, az már tusakodás,
közelharc pillantással.

**

megáll előttem. dörzsölni kezdi meztelen talpával
csupasz lábszárát.

**

elegendő fél adag stresszinjekció ahhoz, hogy a hiszékeny
hóvirágban
elterjessze az örök tél ígétét.

**

fölébe guggol, és addig csorgatja rá vizeletét,
amíg a tűz sziszegve kihuny, s viszkető
helyet hagy maga után az elképedt
réten.

**

érintésemlekek rajzolódnak ki bőrödön.
a pólód vastos verejtékfreskók lepik el.
sebed, legyek édes kútja.

**

likőröztem a kétéves fiammal.
a fény kíméletlenül hevítette poharainkat.

**

mint a tó csonttalan hínárjai, úgy tekerednek, úgy
csavarodnak a megpuhult mutatók a falióra
üvege alatt, most.

**

a kutyája száját használta hamuzónak.
készséges eb.
mígnem a semmi nyitogatta száját a semmire.

**

ha megéhezel, készíts az agyadból omlettet.

**

töltjük a fejünket azóta is.

**

**

megbolondult nyelv forró szájüregbe zárva.

**

preventív villámok előbb.
rajtakapni a sötétben a sötétséget a sötétséggel.
aztán mennydörgés-duett.

**

a szél ellopja a vízimalom kerepelését. egy közeli, csöndes
völgyben ereszti szabadon.

**

a kitépelt lúdtoll
még mindig mozog,
mintha elfelejtette volna,
nincs már szárny körülötte.

**

fekete hajszáladat fűztem a tűbe, hogy visszavarjam,
lefoszlott nadrággombomat.

**

csipkelekvár szivárog a nemi szervéből.

**

branül mint testékszer. apró kézfejdiadém.
beleszáradva egyetlen barna vérpetty.

**

a fúrószer áriái a betonjárdában.
a furulya vakondtúrásai a levegőben.

**

folytassuk a taktilis szappanoperát,
ha már duplájára duzzadt a nyelved,
kérted,
az ebédlőasztallapra felfeküdve.

**

illumináló gyümölcshúsmassza a betakarítatlan,
túlérett barackfa alatt.

**

addig hallgatta Dave Lombardo dobszólóját, amíg tanulékony
szíve át nem vette az adakozó hangfaltól
a lüktetést.
élni, ezután így, öt liter felkavarodott vérrel a testében.

**

felelni, az egész anyagból, istenem, az egészből,
nézegetem, lapozgatom,
hátamon tűzpiros tűzoltókészülék,
felelni, felelni miből is, az egészből, istenem,
az öngyulladásra hajlamos csipkebokorból,
amelynek leveleit napjában többször
átutazza
az izzó, vörös parázs,
felelni, az egész anyagból, az egészből,
istenem.